

Och hon, — Imoginens den sköna.
 Alonzo den rappare, — så faller han,
 De säga om den vinnande på hvar annan.
 De lura i hvar sin i den grunda.
 En frigsmann så bälde och en fröken
 så grann,

4 | 5 | 12 | 3 | 2 | 1 | 5 | 0 7 1 | 1
 5 | 6 | 6 | 5 | 5 | 4 | 4 | 1 | 2
 5 | 8 | 8 | 8 | 7 | 7 | 6 | 6 | 5
 3 | 5 | 3 | 5 | 7 | 5 | 3 | 4 | 5
 0 5 | 1 | 3 | 2 | 1 | 5 | 4 | 3 | 2 | 3 | 1

S. moll.

En Tredje:

En frigsmann så bälde och en fröken
 så grann, — Alonzo den rappare,
 De säga om den vinnande på hvar annan.
 De lura i hvar sin i den grunda.
 En frigsmann så bälde och en fröken
 så grann,

6

En frigsmann så bälde och en fröken
 så grann, — Alonzo den rappare,
 De säga om den vinnande på hvar annan.
 De lura i hvar sin i den grunda.
 En frigsmann så bälde och en fröken
 så grann,

8

En frigsmann så bälde och en fröken
 så grann, — Alonzo den rappare,
 De säga om den vinnande på hvar annan.
 De lura i hvar sin i den grunda.
 En frigsmann så bälde och en fröken
 så grann,

7

15. Snart dödde Baronen, och allse'n des flott
 ståt öde i längliga tider;
 So sagorna säga, att Imoginens lott
 Ät det att, till ewiga straff för sitt brott,
 Begråta det öde hon lider.

16. Hvar är för en gång för hon sons der igen,
 När midnatten spännt sina wingar;
 Med bröllops-hvit skrud hon då wisar sig än,
 Och skrifer, när benrängels-riddarn i den
 Kring dånande golf henne swingar.

17. Kring dem dansa spöken med roliga skrål,
 Som blod utur dödsfallar dricka,
 Och stöta tillhop hvar sin multnade bäl,
 Och tjuva: Alonzo den rappare, din skål!
 Och skål för din trolösa flicka.

Kölar 2 fl. Banko

En frigsmann så bälde och en fröken
 så grann, — Alonzo den rappare,
 De säga om den vinnande på hvar annan.
 De lura i hvar sin i den grunda.
 En frigsmann så bälde och en fröken
 så grann,

En frigsmann så bälde och en fröken
 så grann, — Alonzo den rappare,
 De säga om den vinnande på hvar annan.
 De lura i hvar sin i den grunda.
 En frigsmann så bälde och en fröken
 så grann,

En frigsmann så bälde och en fröken
 så grann, — Alonzo den rappare,
 De säga om den vinnande på hvar annan.
 De lura i hvar sin i den grunda.
 En frigsmann så bälde och en fröken
 så grann,

En frigsmann så bälde och en fröken
 så grann, — Alonzo den rappare,
 De säga om den vinnande på hvar annan.
 De lura i hvar sin i den grunda.
 En frigsmann så bälde och en fröken
 så grann,

En frigsmann så bälde och en fröken
 så grann, — Alonzo den rappare,
 De säga om den vinnande på hvar annan.
 De lura i hvar sin i den grunda.
 En frigsmann så bälde och en fröken
 så grann,

En frigsmann så bälde och en fröken
 så grann, — Alonzo den rappare,
 De säga om den vinnande på hvar annan.
 De lura i hvar sin i den grunda.
 En frigsmann så bälde och en fröken
 så grann,

GS 598

Tre nippel wackra

W i s o r,

Den Första:

Cent om en afton när allting war
stilla, &c.

Den Andra:

O tyfsta ensamhet, hwar &c.

Den Tredje:

En frigsmann så bälde och en fröken
så grann, &c.

Alla tre med bejiffade melodier.

N:o 23.

J. F. Åkerbloms Boktryckeri, 1817.

Den första: A moll.

3 33 | 3-5 43 | 2-07 23 | 3-4 4 | —
2 | 3-1 11 | 1-3 2 07½ | 05-07½ 23 | 1 — : ||
3 | 2-07 07 07 | 07-2 42 | 3-1 11 | 1-3 5 | —
4 | 31 11 | 1-3 2 07½ | 05-07½ 23 | 1. ||

Det roat mig att skrifa en wisa derom.

Jag är nu en vnsling, min lefnad en början,
Men ingen förnidsamhet finner jag här. ::
Dock uti en framtid jag nog får besörja,
Hwad som för mig nyttigt ell' skadeligt är.

Jag föddes till världen, kom ut i det vida,
Får mig hwarfen trogen ell' huld någon dr. ::
Tills Gud såsom andra mig täckes att älska
Den wännen, som mig mände wara besörd.

Ein måftriga spira Gud städse utsträcker
Utröfwer hela världen så härlig och wid:
Han kan och ett människohjerta uppmäcka,
Som sig vill förbättra jemväl öfwer mig.

Ordelig han satt, utan lif, utan ord;
Hans ögon ej wändes kring gäster och bord,
Han hade dem spända på bruden.

Hans hjälmhatt war sluten, gigantisk hans släng,
Hans rustning war svartgrå, som jorden.
All fröjd wid hans son är ut högtiden trängt,
Och blå brinner lågan från lampornas mängd,
Och hundarna sja under borden.

Med tyfmad och rösning en hwar honom ser.
Af sträck sitta gesterna stela.
Till slut sade bruden med bafman: "Jag ber:
"Gåll, tappre Herr Riddare, Stormhatten ner,
Och wärdes wälfägnaden dela!"

Hon tyfmar, och Riddarn, som bruden befallt,
Lät hjelmen från hufwudet falla,
Men Gud! hwilken son! hwad förfärlig gestalt!
Hwad ord måla häpnad, som rå'r öfwer allt —
En dödsfalle wisas för alla.

Och upp sprungo alla med sträckfulla rop,
Och saka och wämjelse kände.
Af rylliga maskar en slingrande hop
Kred ut och kred in, genom rinningens grop,
När spöket till bruden sig wändet.

"Se upp! Ednn Alonzo!" war wälnadens ljud,
"Kördderka! mins dina eder!
"Ditt hånmod, din falskhet, dem straffar nu Gud!
"Min wälnad hos dig, i din brudliga frud,
"Nu sitter och fordrar tillbaka sin brud,
"Och ropet i grafwen dig neder."

Ein arm kring den häpnadslindade han;
Käradwes des jemmer man hörde,
Och fort med sitt rop, genom jorden förswann.
Ei någonsin åter man Imagine fann,
Ei spöket, som henne bortförde.

8. 23. 40. 50. 60. 70. 80. 90. 100. 110. 120. 130. 140. 150. 160. 170. 180. 190. 200. 210. 220. 230. 240. 250. 260. 270. 280. 290. 300. 310. 320. 330. 340. 350. 360. 370. 380. 390. 400. 410. 420. 430. 440. 450. 460. 470. 480. 490. 500. 510. 520. 530. 540. 550. 560. 570. 580. 590. 600. 610. 620. 630. 640. 650. 660. 670. 680. 690. 700. 710. 720. 730. 740. 750. 760. 770. 780. 790. 800. 810. 820. 830. 840. 850. 860. 870. 880. 890. 900. 910. 920. 930. 940. 950. 960. 970. 980. 990. 1000.

7. 6. 5. 4. 3. 2. 1.

6. 5. 4. 3. 2. 1.

5. 4. 3. 2. 1.

4. 3. 2. 1.

3. 2. 1.

2. 1.

1.

0.

9. 8. 7. 6. 5. 4. 3. 2. 1.

8. 7. 6. 5. 4. 3. 2. 1.

7. 6. 5. 4. 3. 2. 1.

6. 5. 4. 3. 2. 1.

5. 4. 3. 2. 1.

4. 3. 2. 1.

3. 2. 1.

2. 1.

1.